

عنوان مقاله:

عملکرد آنیما و آنیموس در قسمت پهلوانی شاهنامه

محل انتشار:

نهمین همایش ملی پژوهش های زبان و ادبیات فارسی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

علیرضا شانظری - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه یاسوج

سیدرسول یزدان جو - دانشجوی کارشناسی ارشد ادبیات فارسی دانشگاه یاسوج

خلاصه مقاله:

کهن الگوها از ضمیر ناخودآگاه جمعی افراد در دوره های اولیه آغاز شده است، از نظر یونگ و پیروانش، کهن الگوها قالبها و ظرفهای از پیش تعیین شده ای دارند که در رویاها و اسطوره ها نمود مییابند. در پهنه ی ادبیات فارسی، شاهنامه ی فردوسی در بر دارنده ی بخش عظیمی از این نمادها و کهن الگوهاست که مبتنی بر ناخودآگاه جمعی اقوامی، در طول سالیان متمادی بوده است. این پژوهش درصدد است تا دو عنصر آنیما و آنیموس را در روان شخصیت های منظومه ی شاهنامه در بخش پهلوانی طبق نظریات یونگ مورد تحلیل قرار دهد این دو عامل تأثیری شگرف در انعکاس حوادث و رویدادهای داستان دارد و زمینه های کشمکش در شخصیت های داستان را ایجاد کرده است. عنصر مادینه (آنیما) به دو صورت مثبت (زال و رودابه، رستم و تهمینه، کاووس و مادر سیاوش، سیاوش و جریره و غیره) و منفی (خوان چهارم زنان جادوگر و رستم و اسفندیار) نمایان شده است. عنصر نرینه (آنیموس) به دو صورت مثبت (شخصیت گردآفرید در داستان رزم سهراب و گردآفرید و شخصیت سپندخت در داستان زال و رودابه) منفی (سودابه در داستان سیاوش، نمایان است.

کلمات کلیدی:

کهن الگو، آنیما، آنیموس، شاهنامه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/829395>

